

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 14. apríla 2015*

„Žaloba o neplatnosť — Makrofinančná pomoc tretím krajinám — Rozhodnutie Komisie stiahnuť návrh rámcového nariadenia — Článok 13 ods. 2 ZEÚ a článok 17 ZEÚ — Článok 293 ZFEÚ — Zásada zverenia právomocí — Zásada inštitucionálnej rovnováhy — Zásada lojálnej spolupráce — Článok 296 ZFEÚ — Povinnosť odôvodnenia“

Vo veci C-409/13,

ktorej predmetom je žaloba o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ, podaná 18. júla 2013,

Rada Európskej únie, v zastúpení: G. Maganza, A. de Gregorio Merino a I. Gurov, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporujú:

Česká republika, v zastúpení: M. Smolek, J. Vláčil a J. Škeřík, splnomocnení zástupcovia,

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: T. Henze, splnomocnený zástupca,

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: M. Sampol Pucurull, splnomocnený zástupca,

Francúzska republika, v zastúpení: G. de Bergues, D. Colas a N. Rouam, splnomocnení zástupcovia,

Talianska republika, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: M. Bulterman, B. Koopman a J. Langer, splnomocnení zástupcovia,

Slovenská republika, v zastúpení: B. Ricziová, splnomocnená zástupkyňa,

Fínska republika, v zastúpení: H. Leppo, splnomocnená zástupkyňa,

Švédske kráľovstvo, v zastúpení: U. Persson a A. Falk, splnomocnené zástupkyne,

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: V. Kaye, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci R. Palmer, barrister,

vedľajší účastníci konania,

proti

* Jazyk konania: francúzština.

Európskej komisii, v zastúpení: B. Smulders, P. Van Nuffel a M. Clausen, splnomocnení zástupcovia,
s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, podpredseda K. Lenaerts (spravodajca), predsedovia komôr M. Ilešič,
L. Bay Larsen, T. von Danwitz, C. Vajda, S. Rodin a K. Jürimäe, sudcovia A. Rosas, E. Juhász, A. Borg
Barthet, J. Malenovský, E. Levits, J. L. da Cruz Vilaça a F. Biltgen,

generálny advokát: N. Jääskinen,

tajomník: V. Tourrès, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 23. septembra 2014,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 18. decembra 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Rada Európskej únie svojou žalobou navrhuje zrušenie rozhodnutia Európskej komisie z 8. mája 2013, ktorým Komisia stiahla svoj návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady, ktorým sa ustanovujú všeobecné ustanovenia o makrofinančnej pomoci tretím krajinám (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Okolnosti predchádzajúce sporu a napadnuté rozhodnutie

Návrh rámcového nariadenia

- 2 Cieľom makrofinančnej pomoci (ďalej len „MFP“) je poskytovanie finančnej pomoci makroekonomickej povahy tretím krajinám, ktoré zažívajú krátkodobé ťažkosti týkajúce sa platobnej bilancie. Pôvodne bola poskytovaná rozhodnutiami Rady prijímanými *ad hoc* na základe článku 235 Zmluvy o ES, neskôr článku 308 ES (ktorým zodpovedá článok 352 ZFEÚ). Od nadobudnutia platnosti Lisabonskej zmluvy sa MFP poskytuje rozhodnutiami, ktoré prijímajú Európsky parlament a Rada *ad hoc* na základe článku 212 ZFEÚ v súlade s riadnym legislatívnym postupom, čím nie je dotknutý naliehavý postup upravený v článku 213 ZFEÚ.
- 3 Dňa 4. júla 2011 Komisia predložila návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady založeného na článkoch 209 ZFEÚ a 212 ZFEÚ, ktorým sa ustanovujú všeobecné ustanovenia o makrofinančnej pomoci tretím krajinám (ďalej len „návrh rámcového nariadenia“).
- 4 Podľa odôvodnení 2 až 4, 6 až 8 a 13 návrhu rámcového nariadenia:
„2. V súčasnosti je makrofinančná pomoc tretím krajinám založená na rozhodnutiach Európskeho parlamentu a Rady, ktoré sa prijímajú *ad hoc* pre konkrétnu krajinu. Týmto postupom sa znižuje efektívnosť a účinnosť pomoci, pretože spôsobuje nepotrebné omeškania v čase medzi žiadosťami o makrofinančnú pomoc a ich skutočnou realizáciou.

3. Rámec na poskytovanie makrofinančnej pomoci tretím krajinám, s ktorými má Únia dôležité politické, hospodárske a obchodné väzby, by mal účinnosť tejto pomoci zvýšiť. Predovšetkým by malo byť možné poskytovať makrofinančnú pomoc tretím krajinám s cieľom povzbudiť ich, aby prijali opatrenia v oblasti hospodárskej politiky, ktoré pravdepodobne vyriešia krízu týkajúcu sa platobnej bilancie.
4. Európsky parlament vo svojom uznesení o realizácii makrofinančnej pomoci tretím krajinám z 3. júna 2003... vyzval na prijatie rámcového nariadenia o makrofinančnej pomoci, aby sa urýchlil rozhodovací proces a finančnému nástroju poskytol oficiálny a transparentný základ.

...

6. V roku 2006 Únia upravila a zjednodušila rámec svojej vonkajšej pomoci, aby sa zvýšila jeho účinnosť. Pre všetky kľúčové vonkajšie finančné nástroje prijala rámcové nariadenia, prostredníctvom ktorých poskytla Komisii vykonávacie právomoci. Jediný dôležitý nástroj, ktorý v súčasnosti nemá rámcové nariadenie, je makrofinančná pomoc.
7. Rada vo svojich záveroch z 8. októbra 2002 ustanovila kritériá (takzvané genvalské kritériá) s cieľom usmerňovať operácie makrofinančnej pomoci [Únie]... Je vhodné, aby sa tieto kritériá formalizovali v právnom akte, ktorý schváli Parlament aj Rada, pričom by sa aktualizovali a objasnili.
8. Príslušné postupy a nástroje by sa mali stanoviť vopred, aby sa Únii umožnilo zaistiť pohotovú sprístupnenie makrofinančnej pomoci, najmä keď okolnosti vyžadujú neodkladnú akciu. Zvýšila by sa tým jasnosť a transparentnosť kritérií uplatniteľných na realizáciu makrofinančnej pomoci.

...

13. Makrofinančnou pomocou by sa mali doplniť zdroje, ktoré poskytuje Medzinárodný menový fond a ostatné mnohostranné finančné inštitúcie, a malo by sa tu uplatniť spravodlivé rozdelenie zaťaženia medzi ostatných darcov. Makrofinančnou pomocou by sa mala zaistiť pridaná hodnota angažovanosti Únie.“

- 5 Článok 1 návrhu rámcového nariadenia, nazvaný „Cieľ a rozsah pôsobnosti pomoci“, stanovoval:

„1. Týmto nariadením sa ustanovujú všeobecné ustanovenia o poskytovaní makrofinančnej pomoci oprávneným tretím krajinám a územiám uvedeným v článku 2.

2. Makrofinančná pomoc je výnimočný finančný nástroj určený na účelovo neviazanú a všeobecnú podporu platobnej bilancie oprávnených tretích krajín a území. Jej cieľ je obnoviť udržateľný stav vonkajších financií krajín, ktoré majú ťažkosti s vonkajším financovaním. Podporí sa ňou realizácia výrazných reformných opatrení v oblasti úprav, ako aj štrukturálnych reformných opatrení, ktorých účel je odstrániť ťažkosti súvisiace s platobnou bilanciou.

3. Poskytnutie makrofinančnej pomoci je podmienené existenciou značnej zostatkovej medzery vo vonkajšom financovaní, ktorú spoločne zistili mnohostranné finančné inštitúcie a ktorá presahuje rámec zdrojov poskytnutých Medzinárodným menovým fondom (MMF) a ďalšími mnohostrannými inštitúciami, a to aj napriek realizácii silných programov hospodárskej stabilizácie a reforiem.

4. Makrofinančná pomoc má dočasnú povahu a skončí sa hneď, ako sa situácia prijímajúcej krajiny v oblasti vonkajších financií opätovne zmení na udržateľnú situáciu.“

- 6 Článok 2 návrhu rámcového nariadenia sa týkal krajín oprávnených na MFP a v tejto súvislosti odkazoval na prílohu I, nazvanú „Krajiny a územia oprávnené podľa článku 2 písm. a) a b)“. Upravoval tiež možnosť poskytnúť takúto pomoc iným tretím krajinám, ako sú krajiny uvedené v tejto prílohe, pokiaľ sú vo výnimočnej a náležite odôvodnenej situácii a pokiaľ sú politicky, hospodársky a geograficky blízke Únii.
- 7 Článok 3 tohto návrhu upravoval formy MFP (úver, grant alebo kombinácia oboch možností) a podmienky financovania tejto pomoci.
- 8 Článok 4 uvedeného návrhu definoval podmienky, ktorých cieľom bolo zabezpečiť zlučiteľnosť MFP s príslušnými finančnými ustanoveniami práva Únie. Článok 5 týchto podmienok stanovoval pravidlá stanovovania výšky MFP.
- 9 Článok 6 návrhu rámcového nariadenia, nazvaný „Podmienenosť“, stanovoval:
- „1. Predpoklad na poskytnutie makrofinančnej pomoci je, že prijímajúca krajina rešpektuje účinné demokratické mechanizmy vrátane parlamentných systémov s viacerými stranami, právneho poriadku a dodržiavania ľudských práv.
2. Makrofinančná pomoc je podmienená existenciou programu MMF spojeného s používaním zdrojov MMF.
3. Vyplatenie pomoci je podmienené uspokojivými doterajšími výsledkami programu MMF. Je podmienené aj tým, že sa v konkrétnom časovom rámci vykoná súbor jasne vymedzených opatrení týkajúcich sa hospodárskej politiky zameraných na štrukturálne reformy, na ktorých sa má dohodnúť Komisia a prijímajúca krajina a ktoré sa majú ustanoviť v memorande o porozumení.
4. So zreteľom na ochranu finančných záujmov Únie a upevnenie správy vecí verejných v prijímajúcich krajinách memorandum o porozumení zahŕňa opatrenia, ktorých cieľ je posilniť účinnosť, transparentnosť systémov správy verejných financií a zodpovednosť pri tejto správe.
5. Pri navrhovaní týchto politických opatrení by sa mal patrične zohľadniť pokrok dosiahnutý pri vzájomnom otváraní trhov, rozvoj obchodu založeného na pravidlách poctivého obchodu a ostatné priority v kontexte vonkajšej politiky Únie.
6. Opatrenia v oblasti politiky sú v súlade so súčasnými dohodami o partnerstve, spolupráci alebo o pridružení uzatvorenými medzi Úniou a prijímajúcou krajinou a s programami makroekonomických úprav a štrukturálnych reforiem, ktoré prijímajúca krajina vykonáva s podporou MMF.“
- 10 Článok 7 návrhu rámcového nariadenia sa týkal postupu poskytovania MFP.
- 11 V článku 7 ods. 1 tohto návrhu sa stanovovalo, že krajina, ktorá sa usiluje o to, aby jej bola poskytnutá MFP, o ňu písomne požiada Komisiu.
- 12 Článok 7 ods. 2 uvedeného návrhu v spojení s článkom 14 ods. 2 tohto návrhu stanovoval, že ak sú splnené podmienky uvedené v článkoch 1, 2, 4 a 6 toho istého návrhu, Komisia poskytne požadovanú pomoc, konajúc v súlade s „postupom preskúmania“ upraveným v článku 5 nariadenia Európskeho parlamentu (EÚ) č. 182/2011 zo 16. februára 2011, ktorým sa ustanovujú pravidlá a všeobecné zásady mechanizmu, na základe ktorého členské štáty kontrolujú vykonávanie vykonávacích právomocí Komisie (Ú. v. EÚ L 55, s. 13).
- 13 Článok 7 ods. 3 návrhu rámcového nariadenia sa týkal spresnení, ktoré musia byť uvedené v rozhodnutí o poskytnutí úveru a v rozhodnutí o poskytnutí grantu. Toto ustanovenie spresňovalo, že v oboch prípadoch obdobie dostupnosti MFP spravidla nemôže presiahnuť tri roky.

- 14 Článok 7 ods. 4 tohto návrhu v spojení s jeho článkom 14 ods. 3 stanovoval, že po schválení rozhodnutia o poskytnutí MFP sa Komisia dohodne s treťou krajinou na opatreniach v oblasti politiky uvedených v článku 6 ods. 3 až 6 uvedeného návrhu v súlade s „konzultačným postupom“ upraveným v článku 4 nariadenia č. 182/2011.
- 15 Článok 7 ods. 5 návrhu rámcového nariadenia stanovoval, že po schválení rozhodnutia o poskytnutí MFP sa Komisia dohodne s prijímajúcou krajinou na podrobných finančných podmienkach tejto pomoci v rámci dohody o grante alebo o úvere.
- 16 Články 8 a 9 tohto návrhu zverovali Komisii zodpovednosť za vykonávanie, finančné riadenie a vyplácanie MFP, právomoc za určitých podmienok pozastaviť, znížiť alebo zrušiť toto vyplácanie. Článok 10 uvedeného návrhu sa týkal podporných opatrení.
- 17 Napokon článok 11 návrhu rámcového nariadenia bol venovaný ochrane finančných záujmov Únie, jeho článok 12 hodnoteniu účinnosti MFP a článok 13 tohto návrhu výročnej správe o vykonávaní MFP.

Medziinštitucionálne rokovania o návrhu rámcového nariadenia

- 18 Po viacerých stretnutiach pracovnej skupiny finančných poradcov Rady sa návrh rámcového nariadenia stal predmetom „všeobecného usmernenia“ Rady, ktoré schválil Výbor stálych predstaviteľov vlád členských štátov (ďalej len „Výbor stálych predstaviteľov“) 15. decembra 2011. V tomto „všeobecnom usmernení“ Rada okrem iného v súvislosti s článkom 7 ods. 2 tohto návrhu navrhla, aby bolo zverenie výkonnej právomoci Komisii nahradené uplatnením riadneho legislatívneho postupu na účely prijatia každého rozhodnutia o poskytnutí MFP.
- 19 Počas plenárnej schôdze 24. mája 2012 prijal Parlament správu svojho výboru pre medzinárodný obchod týkajúcu sa návrhu rámcového nariadenia. V tejto správe sa okrem iného navrhovalo, aby sa pri prijímaní každého rozhodnutia o poskytnutí MFP použili delegované akty.
- 20 Prvé tri trojstranné stretnutia medzi Parlamentom, Radou a Komisiou, ktoré sa konali 5. a 28. júna, ako aj 19. septembra 2012, potvrdili rozdielne stanoviská týchto troch inštitúcií k otázke postupu poskytovania MFP uvedeného v článku 7 návrhu rámcového nariadenia. Parlament a Rada najmä vyjadrili svoje obavy týkajúce sa chýbajúcej politickej a demokratickej kontroly rozhodovacieho procesu upraveného v tomto článku.
- 21 V januári 2013 Komisia vzhľadom na blížiace sa štvrté trojstranné stretnutie predložila pracovný dokument nazvaný „Landing zone on implementing acts, delegated acts and co-decision in the MFA Framework Regulation“ („Styčná plocha pre vykonávacie akty, delegované akty a spolurozhodovací postup v rámcovom nariadení o MFP“), ktorého cieľom bolo priblížiť jednotlivé stanoviská troch dotknutých inštitúcií k tejto otázke a odpovedať na obavy Parlamentu a Rady.
- 22 Z rokovaní, ktoré sa konali počas štvrtého trojstranného stretnutia 30. januára 2013, vyplynulo, že Parlament a Rada sa vedeli zhodnúť na riešení, ktoré v rámci navrhnutého nariadenia spočívalo v použití riadneho legislatívneho postupu pri prijímaní každého rozhodnutia o poskytnutí MFP, stanovení prijímania vykonávacieho aktu Komisie na prijatie protokolu o dohode s prijímajúcou krajinou a v delegovaní právomoci prijímať určité akty spojené s poskytnutou MFP na Komisiu.
- 23 Počas piateho trojstranného stretnutia, ktoré sa konalo 27. februára 2013, zástupcovia Parlamentu a Rady potvrdili svoju vôľu zachovať uplatnenie riadneho legislatívneho postupu pri prijímaní každého rozhodnutia o poskytnutí MFP. Zástupca Komisie uviedol, že vzhľadom na to, že takýto prístup skresľuje návrh rámcového nariadenia, by Komisia mohla zvážiť jeho stiahnutie.

- 24 Nahradenie vykonávacej právomoci Komisie riadnym legislatívnym postupom na účely prijímania rozhodnutí o poskytnutí MFP bolo predmetom zásadnej dohody medzi Parlamentom a Radou, ktorá bola vyjadrená počas šiesteho trojstranného stretnutia 25. apríla 2013. Zástupca Komisie pri tejto príležitosti oficiálne vyjadril nesúhlas tejto inštitúcie s takýmto prístupom, pričom vyhlásil, že Komisia by mohla zvážiť stiahnutie návrhu rámcového nariadenia, ak by sa trvalo na použití riadneho legislatívneho postupu pri prijímaní každého rozhodnutia o poskytnutí MFP, keďže podľa uvedenej inštitúcie by takáto zmena skreslila tento návrh a viedla by k vážnym ťažkostiam ústavnej povahy.
- 25 Predseda Výboru stálych predstaviteľov v liste zo 6. mája 2013 adresovanom podpredsedovi Komisie pánovi Rehnovi vyjadril poľutovanie nad oznámením zástupcu Komisie počas šiesteho trojstranného stretnutia a požiadal túto inštitúciu o prehodnotenie jej stanoviska najmä vzhľadom na perspektívu dohody, ktorá mala byť čoskoro dosiahnutá medzi Parlamentom a Radou.
- 26 Pán Rehn v liste z 8. mája 2013 oznámil predsedovi Parlamentu a predsedovi Rady, že kolégium komisárov sa na svojom 2045. zasadnutí rozhodlo v súlade s článkom 293 ods. 2 ZFEÚ stiahnuť návrh rámcového nariadenia.

Návrhy účastníkov konania a konanie pre Súdny dvorom

- 27 Rada navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnuté rozhodnutie a uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 28 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol žalobu ako nedôvodnú a uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania.
- 29 Českej republike, Spolkovej republike Nemecko, Španielskemu kráľovstvu, Francúzskej republike, Talianskej republike, Holandskému kráľovstvu, Slovenskej republike, Fínskej republike, Švédskemu kráľovstvu, ako aj Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska bol povolený vstup do konania ako vedľajším účastníkom konania na podporu návrhov Rady.

O žalobe

- 30 Rada na podporu svojej žaloby uvádza tri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení zásady zverenia právomocí uvedenej v článku 13 ods. 2 ZEÚ, ako aj zásady inštitucionálnej rovnováhy. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení zásady lojálnej spolupráce stanovenej v článku 13 ods. 2 ZEÚ. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia upravenej v článku 296 druhom odseku ZFEÚ.

Argumentácia účastníkov konania

- 31 V rámci prvého žalobného dôvodu Rada a všetky členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, tvrdia, že Komisia v tejto veci porušila zásadu zverenia právomocí upravenú v článku 13 ods. 2 ZEÚ, ktorá odráža zásadu inštitucionálnej rovnováhy.
- 32 V prvom rade Rada a tieto členské štáty v rámci všeobecných úvah tvrdia, že Zmluvy nezverujú Komisii všeobecnú právomoc, na základe ktorej by mohla stiahnuť návrhy, ktoré predložila normotvorcovi Únie.
- 33 V tejto súvislosti po prvé tvrdia, že Komisia nemôže zo svojho práva legislatívnej iniciatívy stanoveného v článku 17 ods. 2 ZEÚ odvodzovať symetrické právo na stiahnutie návrhu, ktoré by malo diskrečnú povahu.

- 34 Právo Komisie stiahnuť návrh by malo byť obmedzené na objektívne situácie, akými sú uplynutie času alebo existencia nových okolností alebo údajov, v dôsledku ktorých by bol legislatívny návrh zastaraný alebo bezpredmetný, dlhodobé nedosiahnutie významného pokroku v legislatívnom procese, na základe ktorého sa dá očakávať jeho neúspech, alebo existencia spoločnej stratégie s normotvorcom Únie v duchu lojálnej spolupráce a dodržiavania inštitucionálnej rovnováhy.
- 35 Po druhé by všeobecná právomoc stiahnuť návrh nemohla byť Komisii priznaná na základe článku 293 ZFEÚ. Priznanie takejto právomoci by naopak znamenalo, že by sa stratil potrebný účinok práva Rady zmeniť a doplniť návrh Komisie pri dodržaní hraníc jeho predmetu a účelu, ktoré je zakotvené v článku 293 ods. 1 ZFEÚ.
- 36 Po tretie, keby sa uznalo, že Komisia má diskrečnú právomoc stiahnuť legislatívny návrh vždy, keď nesúhlasí so zmenami a doplneniami, na ktorých sa dohodli spolunormotvorcovia, alebo keď nie je spokojná s konečným výsledkom rokovaní, znamenalo by to, že by sa jej priznal neopodstatnený prostriedok nátlaku v súvislosti s priebehom legislatívnych prác, ako aj právo vetovať legislatívny proces v závislosti od úvah založených na politickej vhodnosti.
- 37 Po štvrté Rada a Spolková republika Nemecko tvrdia, že pokiaľ by sa uznalo, že Komisia má takúto diskrečnú právomoc stiahnuť návrh, bolo by to v rozpore so zásadou demokracie, ktorá je v zmysle článku 10 ods. 1 a 2 ZEÚ vyjadrená jednak existenciou Parlamentu a jednak príslušnosťou členov Rady k vládam, ktoré sa politicky zodpovedajú svojim vnútroštátnym parlamentom.
- 38 V nadväznosti na tieto všeobecné úvahy Rada a členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, v druhom rade tvrdia, že Komisia prijatím napadnutého rozhodnutia zabránila Parlamentu a Rade vykonávať ich legislatívne právomoci tým, že bez objektívneho dôvodu a v závislosti od úvah založených čisto na politickej vhodnosti bránila kompromisu, ktorému sa tieto inštitúcie chystali dať konečnú podobu.
- 39 V tejto súvislosti Rada a tieto členské štáty po prvé tvrdia, že údajné skreslenie legislatívneho návrhu, závažné narušenie inštitucionálnej rovnováhy alebo zjavná protiprávnosť aktu plánovaného spolunormotvorcami nedovoľujú Komisii stiahnuť jej návrh.
- 40 Subsidiárne Rada a uvedené členské štáty po druhé tvrdia, že v každom prípade v tejto veci nenastala žiadna z týchto okolností.
- 41 V tejto súvislosti Rada a členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, tvrdia, že pokiaľ ide na jednej strane o údajné skreslenie legislatívneho návrhu, takéto skreslenie by mohlo nastať len vtedy, ak by mal normotvorca v úmysle odchyliť sa od jeho pôsobnosti, predmetu alebo účelu. V tejto veci však nešlo o takýto prípad, keďže v dôsledku kompromisu dosiahnutého medzi Parlamentom a Radou nestratil návrh rámcového nariadenia svoj potrebný účinok a svoj dôvod existencie, ani nebolo ohrozené dosiahnutie sledovaných cieľov.
- 42 Časť návrhu rámcového nariadenia týkajúca sa postupu poskytovania MFP mala totiž druhotný dosah, týkajúci sa mechanizmu poskytovania, a preto nepredstavovala kľúčový prvok tohto návrhu, bez ktorého by jeho iné prvky stratili svoj význam. Cieľ uvedeného kompromisu spočíval nanajvýš v náprave nesprávnosti návrhu rámcového nariadenia, ktorý prenesením vykonávacej rozhodovacej právomoci na Komisiu zasahoval do právomocí, ktoré články 209 ZFEÚ a 212 ZFEÚ vyhradzuje normotvorcom Únie v oblasti MFP vzhľadom na politický rozmer tejto oblasti.
- 43 Rada, Spolková republika Nemecko, Francúzska republika, Švédske kráľovstvo a Spojené kráľovstvo ďalej tvrdia, že kompromis plánovaný Parlamentom a Radou nespochybňoval všeobecný cieľ sledovaný návrhom rámcového nariadenia, spočívajúci v zefektívnení postupu poskytovania MFP prostredníctvom formalizácie a objasnenia pravidiel týkajúcich sa vykonávania tejto pomoci s cieľom posilniť transparentnosť a predvídateľnosť tohto nástroja.

- 44 Pokiaľ ide o cieľ konzistentnosti, ktorý sa tiež pripisuje plánovanému rámcovému nariadeniu, Francúzska republika poukazuje na to, že MFP nemožno postaviť na roveň iným nástrojom Únie v oblasti finančnej pomoci, ktoré sú uvedené v odôvodneniach návrhu nariadenia. Preto nebolo potrebné zosúladiť postupov uplatniteľných v oblasti MFP a postupov uplatniteľných v kontexte týchto iných nástrojov.
- 45 Pokiaľ ide na druhej strane o riziko závažného narušenia inštitucionálnej rovnováhy, Rada, Spolková republika Nemecko, Talianska republika, Fínska republika a Spojené kráľovstvo tvrdia, že takéto riziko je v tejto veci vylúčené najmä vzhľadom na úplnosť opravných prostriedkov a postupov súdneho preskúmania legislatívnych aktov Únie.
- 46 Francúzska republika a Švédске kráľovstvo tiež tvrdia, že kompromis, ku ktorému dospeli spolunormotvorcovia, umožňoval, aby mala Komisia v prípade žiadosti o poskytnutie MFP voľnosť pri rozhodovaní, či je vhodné predložiť normotvorcovi Únie návrh poskytnutia takejto pomoci, a prípadne pri určovaní jej výšky a zabezpečovaní jej vykonania a kontroly.
- 47 V rámci druhého uvádzaného žalobného dôvodu Rada a všetky členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, tvrdia, že Komisia v tomto prípade nedodrжала zásadu lojálnej spolupráce uvedenú v článku 13 ods. 2 ZEÚ.
- 48 Vytýkajú Komisii, že keď spolunormotvorcovia v decembri 2011 a v máji 2012 prijali svoje stanovisko k návrhu rámcového nariadenia, neuviedla ani výhradu, ani upozornenie. Komisii ďalej vytýkajú, že v primeranom čase neoboznámila spolunormotvorcov so svojím úmyslom stiahnuť svoj návrh rámcového nariadenia a zabránila im tak vyhnúť sa plánovanému stiahnutiu tým, že by zmenili spoločné stanovisko. Ďalej tvrdia, že Komisia sa ponáhľala stiahnuť tento návrh v ten istý deň, keď sa Parlament a Rada chystali dať konečnú podobu dohode, ktorá by viedla k prijatiu aktu, ktorý jej nevyhovoval.
- 49 Nedodržanie zásady lojálnej spolupráce Komisiou je o to vážnejšie, že nevyčerpala procesné prostriedky upravené v článku 3 ods. 2 a článku 11 ods. 1 rokovacieho poriadku Rady tvoriaceho prílohu rozhodnutia Rady z 1. decembra 2009, ktorým sa prijíma rokovací poriadok Rady (Ú. v. EÚ L 325, s. 35), aby zistila, či je v tejto veci dosiahnutá jednomyselnosť vyžadovaná článkom 293 ods. 1 ZFEÚ na zmeny a doplnenia jej návrhu rámcového nariadenia.
- 50 Talianska republika a Spojené kráľovstvo dodávajú, že Komisia vopred vylúčila akúkoľvek diskusiu a akékoľvek rokovania so spolunormotvorcami v súvislosti s obsahom článku 7 návrhu rámcového nariadenia, hoci spolunormotvorcovia sa v tomto smere dohodli na spoločnom prístupe.
- 51 V rámci tretieho žalobného dôvodu Rada, ako aj všetky členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, tvrdia, že rozhodnutie o stiahnutí legislatívneho návrhu je aktom podliehajúcim súdnemu preskúmaniu, ktorý v dôsledku toho musí spĺňať požiadavku odôvodnenia upravenú v článku 296 druhom odseku ZFEÚ.
- 52 List z 8. mája 2013, ktorým podpredseda Komisie informoval predsedu Parlamentu a predsedu Rady o napadnutom rozhodnutí, však neobsahoval žiadny údaj týkajúci sa dôvodov tohto rozhodnutia. Tieto dôvody boli uvedené len v interných dokumentoch Komisie, s ktorými sa Rada ooznámila až počas tohto súdneho konania.
- 53 Táto úplná absencia odôvodnenia potvrdzuje svojvoľnosť napadnutého rozhodnutia.

- 54 Komisia v odpovedi na prvý žalobný dôvod v prvom rade zdôrazňuje, že stiahnutie legislatívneho návrhu predstavuje podobne ako predloženie alebo zmeny a doplnenia takéhoto návrhu jedno z vyjadrení jej práva na iniciatívu vo všeobecnom záujme Únie, zakotveného v článku 17 ods. 1 prvej vete ZEÚ. Toto právo na stiahnutie predstavuje pre túto inštitúciu jeden z prostriedkov uplatnenia jej zodpovednosti, ktorú jej zverujú Zmluvy v rámci postupov vedúcich k prijatiu aktov Únie.
- 55 Z toho vyplýva, že rovnako ako prináleží výlučne Komisii rozhodnúť predložiť alebo nepredložiť legislatívny návrh a zmeniť a doplniť jej pôvodný alebo už zmenený a doplnený návrh alebo tak neurobiť, prináleží výlučne Komisii, pokiaľ jej návrh ešte nebol prijatý, aby rozhodla zachovať ho alebo ho stiahnuť.
- 56 V tomto prípade Komisia napadnuté rozhodnutie prijala nie na základe úvah založených na vhodnosti alebo politickej voľbe, ktoré údajne chcela uprednostniť tak, že si prisvojila rolu „tretej vetvy“ normotvornej právomoci Únie, ale na základe toho, že akt, ktorý spolunormotvorcovia plánovali prijať, predstavoval skreslenie jej návrhu rámcového nariadenia a vážne narušenie inštitucionálnej rovnováhy z dôvodu zásadnej dohody medzi Parlamentom a Radou o tom, že v článku 7 tohto návrhu sa zverenie vykonávacej právomoci Komisii nahradí uplatnením riadneho legislatívneho postupu na účely prijatia každého rozhodnutia o poskytnutí MFP.
- 57 Komisia v druhom rade popiera skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie porušilo zásadu zverenia právomocí a zásadu inštitucionálnej rovnováhy.
- 58 V tejto súvislosti tvrdí, že právomoci normotvorcu Únie nezahŕňajú zvrchovanú právomoc prijať akt, ktorý by od základu otriasol zmyslom jej návrhu alebo by mu odňal dôvod jeho existencie.
- 59 Táto inštitúcia tiež tvrdí, že napadnuté rozhodnutie žiadnym spôsobom neporušilo článok 293 ods. 1 ZFEÚ a oprávnene mohlo byť založené na článku 293 ods. 2 ZFEÚ ilustrujúceho všeobecnú zodpovednosť, ktorá jej prináleží v rámci riadneho legislatívneho postupu.
- 60 Komisia napokon popiera tvrdenie, podľa ktorého toto rozhodnutie ovplyvnilo zásadu demokracie, pričom zdôrazňuje, že podobne ako ostatné inštitúcie Únie má zo svojej podstaty vlastnú demokratickú legitimitu.
- 61 V odpovedi na druhý žalobný dôvod Komisia pripomína chronológiu prác, ktoré predchádzali prijatiu napadnutého rozhodnutia, a tvrdí, že žiadna z dvoch výhrad, ktoré má voči nej Rada, založených na údajnom porušení zásady lojálnej spolupráce, nie je dôvodná.
- 62 V odpovedi na tretí žalobný dôvod Komisia tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím prijatým podľa interného postupu, na ktoré sa nevzťahuje povinnosť odôvodnenia uložená článkom 296 ZFEÚ. Dodáva, že v každom prípade si v plnom rozsahu splnila svoju povinnosť informovať Parlament a Radu o prijatí napadnutého rozhodnutia, ako aj o jeho dôvodoch. Tieto dôvody totiž zástupcovia Komisie sústavne opakovali počas rôznych stretnutí pracovnej skupiny finančných poradcov Rady, ako aj počas trojstranných stretnutí, ktoré sa konali od 26. februára do 7. mája 2013.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 63 Svojimi troma žalobnými dôvodmi, ktoré je vhodné skúmať spoločne, Rada s podporou členských štátov, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, tvrdí, že pri prijatí napadnutého rozhodnutia bol porušený článok 13 ods. 2 ZEÚ, ako aj článok 296 druhý odsek ZFEÚ.
- 64 Podľa článku 13 ods. 2 ZEÚ každá inštitúcia koná v medziach právomocí, ktoré sú jej zverené Zmluvami, a v súlade s postupmi, podmienkami a cieľmi v nich ustanovenými. V tomto ustanovení sa premieta zásada inštitucionálnej rovnováhy, ktorou sa vyznačuje inštitucionálna štruktúra Únie (pozri

rozsudok Meroni/Vysoký úrad, 9/56, EU:C:1958:7, s. 44), z ktorej vyplýva, že každá inštitúcia pri výkone svojich právomocí rešpektuje právomoci ostatných inštitúcií (pozri v tomto zmysle rozsudky Parlament/Rada, C-70/88, EU:C:1990:217, bod 22, a Parlament/Rada, C-133/06, EU:C:2008:257, bod 57).

- 65 Článok 13 ods. 2 ZEÚ ďalej stanovuje, že inštitúcie Únie navzájom v plnej miere spolupracujú.
- 66 Pokiaľ ide o článok 296 druhý odsek ZFEÚ, tento článok najmä stanovuje, že v právnych aktoch Únie sa uvedú odôvodnenia.
- 67 Argumentácia Rady a členských štátov, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, v podstate spočíva v tvrdení, že Komisia stiahnutím návrhu rámcového nariadenia prostredníctvom napadnutého rozhodnutia prekročila právomoci, ktoré sú jej zverené Zmluvami, a tým narušila inštitucionálnu rovnováhu, keďže tieto Zmluvy jej nezverujú právomoc stiahnuť legislatívny návrh za takých okolností, aké nastali v tejto veci. Komisia podľa nich tiež porušila zásadu lojálnej spolupráce. Okrem toho je napadnuté rozhodnutie chybné, pretože nie je odôvodnené.
- 68 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa článku 17 ods. 2 ZEÚ možno legislatívny akt prijať len „na základe návrhu Komisie“ okrem predpokladu, že by Zmluvy ustanovovali inak, ktorý však s touto vecou nesúvisí.
- 69 Rovnako podľa článku 289 ZFEÚ riadny legislatívny postup, na ktorý odkazujú články 209 ZFEÚ a 212 ZFEÚ, uvedené v návrhu rámcového nariadenia, predstavuje spoločné prijatie nariadenia, smernice alebo rozhodnutia Parlamentom a Radou „na návrh Komisie“.
- 70 Právomoc legislatívnej iniciatívy priznaná Komisii článkom 17 ods. 2 ZEÚ a článkom 289 ZFEÚ znamená, že Komisii prináleží rozhodnúť, či predloží návrh legislatívneho aktu, okrem prípadu, ktorý však s touto vecou nesúvisí, že by na základe práva Únie bola povinná predložiť takýto návrh. Na základe tejto právomoci v prípade predloženia návrhu legislatívneho aktu rovnako Komisii, ktorá v súlade s článkom 17 ods. 1 ZEÚ podporuje všeobecný záujem Únie a na tento účel sa ujíma vhodných iniciatív, prináleží určiť predmet, účel a obsah tohto návrhu.
- 71 Článok 293 ZFEÚ spája túto právomoc legislatívnej iniciatívy s dvojitou zárukou.
- 72 Na jednej strane článok 293 ods. 1 ZFEÚ stanovuje, že okrem prípadov uvedených v ustanoveniach ZFEÚ, ktoré sú v ňom spomenuté, môže Rada, ak podľa Zmlúv koná na návrh Komisie, taký návrh zmeniť a doplniť iba jednomyseľne.
- 73 Na druhej strane podľa článku 293 ods. 2 ZFEÚ môže Komisia zmeniť a doplniť svoj návrh kedykoľvek v priebehu postupu, ktorý vedie k prijatiu aktu Únie, až do prijatia rozhodnutia Rady.
- 74 Z ustanovení článku 17 ods. 2 ZEÚ v spojení s článkami 289 ZFEÚ a 293 ZFEÚ vyplýva, že právomoc Komisie v rámci riadneho legislatívneho postupu sa na rozdiel od tvrdení Rady a určitých členských štátov, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, neobmedzuje na predloženie návrhu a následné uľahčovanie kontaktov a hľadanie priblíženia stanovísk Parlamentu a Rady. Rovnako ako v zásade prináleží Komisii rozhodnúť, či predloží legislatívny návrh, a prípadne určiť jeho predmet, účel a obsah, Komisia má až do prijatia rozhodnutia Rady právomoc zmeniť a doplniť svoj návrh, či dokonca ho v prípade potreby stiahnuť. Samotná existencia tejto právomoci stiahnutia sa v tejto veci ani nepopiera, diskutuje sa len o jej rozsahu a hraniciach. Ďalej je nesporné, že v čase, keď sa Komisia rozhodla stiahnuť návrh rámcového nariadenia, Rada ešte o ňom nerozhodla.
- 75 Právomoc stiahnuť návrh, ktorá Komisii vyplýva z ustanovení spomenutých v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, však nemôže priznať tejto inštitúcii právo veta v priebehu legislatívneho postupu, ktoré by bolo v rozpore so zásadou zverenia právomocí a zásadou inštitucionálnej rovnováhy.

- 76 Preto Komisia, pokiaľ sa po predložení návrhu v rámci riadneho legislatívneho postupu rozhodne stiahnuť tento návrh, musí Parlament a Rada oboznámiť s dôvodmi tohto stiahnutia, ktoré treba v prípade ich spochybňovania podoprieť presvedčivými podkladmi.
- 77 V tejto súvislosti je dôležité zdôrazniť, že rozhodnutie o stiahnutí, ku ktorému dôjde za takých okolností, ako je to v tejto veci, predstavuje akt, ktorý môže byť predmetom žaloby o neplatnosť, keďže ukončením legislatívneho postupu začatého predložením návrhu Komisie takéto rozhodnutie bráni Parlamentu a Rade vykonávať ich legislatívnu funkciu podľa článku 14 ods. 1 ZEÚ a článku 16 ods. 1 ZEÚ tak, ako by chceli.
- 78 Súdne preskúmanie, ktoré v prípade podania žaloby o neplatnosť, ako je to v tejto veci, musí mať Súdny dvor možnosť vykonať, v dôsledku toho odôvodňuje požiadavku, aby bola pri prijatí rozhodnutia, akým je napadnuté rozhodnutie, dodržaná povinnosť odôvodnenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Rada, C-370/07, EU:C:2009:590, bod 42).
- 79 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa má otázka, či odôvodnenie rozhodnutia spĺňa požiadavky stanovené v článku 296 ZFEÚ, posudzovať nielen vzhľadom na jeho znenie, ale aj vzhľadom na jeho kontext (pozri v tomto zmysle rozsudky Delacre a i./Komisia, C-350/88, EU:C:1990:71, bod 16 a citovanú judikatúru, ako aj Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 53 a citovanú judikatúru). Konkrétne akt spôsobujúci ujmu je dostatočne odôvodnený, pokiaľ bol prijatý v kontexte, ktorý bol dotknutým osobám známy (pozri v tomto zmysle rozsudok Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 54 a citovanú judikatúru).
- 80 V tejto súvislosti je síce pravda, ako zdôrazňujú Rada a určité členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, že list z 8. mája 2013, ktorým podpredseda Komisie informoval predsedu Parlamentu a predsedu Rady o prijatí tohto rozhodnutia, uvádza len údaj označujúci článok 293 ods. 2 ZFEÚ ako základ napadnutého rozhodnutia a inak mlčí o jeho dôvodoch. Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru však vyplýva, že počas stretnutí pracovnej skupiny finančných poradcov Rady 26. februára a 9. apríla 2013, ako aj trojstranných stretnutí 27. februára a 25. apríla 2013 Komisia vyhlásila, že by mohla uvažovať i o stiahnutí návrhu rámcového nariadenia z dôvodu, že zmena plánovaná Parlamentom a Radou, pokiaľ ide o článok 7 uvedeného návrhu, by skreslila tento návrh tak, že by ho zbavila dôvodu jeho existencie spôsobom, ktorý by bol v rozpore s rôznymi cieľmi, ktoré tento návrh sleduje.
- 81 Treba teda usúdiť, že dôvody napadnutého rozhodnutia boli Parlamentu a Rade z právneho hľadiska dostatočne oznámené.
- 82 Pokiaľ ide o vec samu, dôvody, ktoré v nej uvádza Komisia, sú spôsobilé odôvodniť stiahnutie návrhu legislatívneho aktu.
- 83 Treba totiž pripustiť, že pokiaľ zmeny a doplnenia zamýšľané Parlamentom a Radou skresľujú návrh legislatívneho aktu v smere, ktorý bráni uskutočneniu cieľov sledovaných týmto návrhom a v dôsledku toho ho zbavuje dôvodu jeho existencie, Komisia má právo stiahnuť ho. Môže to však urobiť až po tom, čo v duchu lojálnej spolupráce, ktorá podľa článku 13 ods. 2 ZEÚ musí vládnuť vzťahom medzi inštitúciami Únie v rámci riadneho legislatívneho postupu (pozri v tomto zmysle rozsudok Parlament/Rada, C-65/93, EU:C:1995:91, bod 23), riadne zohľadní obavy Parlamentu a Rady, ktoré sú dôvodom ich vôle zmeniť a doplniť tento návrh.
- 84 V prvom rade teda treba preveriť, či okolnosti, uvádzané v tejto veci Komisiou, podopierajú dôvody, ktoré Komisia uviedla na podporu napadnutého rozhodnutia.

- 85 V tejto súvislosti treba uviesť, že hlavným cieľom návrhu rámcového nariadenia bolo v zmysle jeho odôvodnení 2 a 8 dať politike Únie v oblasti MFP rámec umožňujúci rýchle vykonávanie takejto pomoci a ukončenie spomalení škodiacich účinnosti tejto politiky, vyplývajúcich zo spoločného prijímania rozhodnutí Parlamentom a Radou v každom prípade poskytnutia MFP.
- 86 Ako vyplýva z odôvodnenia 4 návrhu rámcového nariadenia, Komisia mala svojou legislatívnou iniciatívou v úmysle vyhovieť uzneseniu Európskeho parlamentu z 3. júna 2003, v ktorom Parlament vyzval na prijatie rámcového nariadenia o MFP, ktorého cieľom by bolo najmä urýchlenie rozhodovacieho procesu v tejto oblasti.
- 87 Podľa odôvodnení 4 a 6 až 8 návrhu rámcového nariadenia bolo cieľom tohto nariadenia aj zlepšenie transparentnosti politiky Únie v oblasti MFP, najmä pokiaľ ide o podmienky poskytovania takejto pomoci, ako aj zabezpečenie konzistentnosti tejto politiky s inými politikami Únie v oblasti vonkajšej pomoci, ktoré upravujú rámcové nariadenia priznávajúce Komisii vykonávacie právomoci.
- 88 Na dosiahnutie týchto cieľov návrh rámcového nariadenia smeroval, ako vyplýva z bodov 5 až 9 tohto rozsudku, k tomu, aby Parlament a Rada na základe článkov 209 ZFEÚ a 212 ZFEÚ prijali legislatívny rámec politiky Únie v oblasti MFP, ktorý by spresnil krajiny oprávnené na takúto pomoc, formy a spôsoby financovania, ako aj rôzne podmienky poskytovania tejto pomoci, a to najmä z hľadiska dodržiavania demokratických mechanizmov, vykonávania hospodárskych štrukturálnych reforiem a opatrení na zlepšenie správy verejných financií, ako aj uplatňovania zásad otvoreného a poctivého obchodu založeného na pravidlách.
- 89 V tomto kontexte článok 7 návrhu rámcového nariadenia stanovoval, že Komisii bude zverená vykonávacia právomoc prijímať v medziach zamýšľaného legislatívneho rámca a za podmienok v ňom stanovených rozhodnutia o poskytnutí MFP, ako aj memorandá o porozumení, ktoré sa majú uzatvoriť s krajinami prijímajúcimi takúto pomoc.
- 90 Ako správne tvrdí Komisia, zmeny a doplnenia, ktoré Parlament a Rada zamýšľali vykonať v tomto článku 7 tak, že by sa v jeho odseku 2 vykonávacia právomoc Komisie, pokiaľ ide o prijímanie každého rozhodnutia o poskytnutí MFP, nahradila uplatnením riadneho legislatívneho postupu, by skreslili podstatný prvok návrhu rámcového nariadenia spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s cieľom sledovaným týmto návrhom, ktorý spočíva v zlepšení účinnosti politiky Únie v oblasti MFP.
- 91 Takéto zmeny a doplnenia by totiž znamenali zachovanie postupu poskytovania MFP Parlamentom a Radou *ad hoc* v rámci riadneho legislatívneho postupu, hoci hlavným cieľom návrhu rámcového nariadenia bolo práve to, aby sa prostredníctvom legislatívneho ohraničenia podmienok vykonávania politiky Únie v oblasti MFP ukončilo uplatňovanie tohto rozhodovacieho procesu s cieľom urýchliť prijímanie rozhodnutí a zlepšiť tak účinnosť tejto politiky.
- 92 Ako podľa dokumentov predložených Súdnemu dvoru uviedla Komisia počas stretnutia pracovnej skupiny finančných poradcov Rady 26. februára 2013, z povahy riadneho legislatívneho postupu nevyhnutne vyplýva rozhodovací proces rozložený na niekoľko mesiacov, čo môže komplikovať koordináciu MFP s poskytnutím zdrojov zo strany MMF alebo iných mnohostranných finančných inštitúcií, pričom MFP má tieto zdroje doplniť, ako bolo pripomenuté v článku 1 ods. 3 a článku 6 ods. 2 návrhu rámcového nariadenia, ako aj v jeho odôvodnení 13.
- 93 Okrem toho by zmeny a doplnenia zamýšľané Parlamentom a Radou narúšali uskutočnenie cieľa sledovaného návrhom rámcového nariadenia, ktorý v záujme konzistentnosti spočíval v zosúladiení postupu poskytovania MFP s postupom vzťahujúcim sa na iné finančné nástroje Únie v oblasti vonkajšej pomoci.

- 94 Z analýzy uvedenej v bodoch 85 až 93 tohto rozsudku vyplýva, že Komisia mala právo usúdiť, že zmeny a doplnenia zamýšľané Parlamentom a Radou, pokiaľ ide o článok 7 návrhu rámcového nariadenia, boli spôsobilé skresliť tento návrh v zásadnej otázke postupu poskytovania MFP v smere, ktorý by zabránil uskutočneniu cieľov sledovaných Komisiou prostredníctvom tohto návrhu a ktorý by v dôsledku toho zbavil tento návrh dôvodu jeho existencie.
- 95 Preto rozhodnutie Komisie, že vzhľadom na takéto závery stiahne návrh rámcového nariadenia, nenarušilo ani zásadu zverenia právomocí, ani zásadu inštitucionálnej rovnováhy, ktoré sú zakotvené v článku 13 ods. 2 ZEÚ.
- 96 Pokiaľ ide o argumentáciu založenú na porušení zásady demokracie uvedenej v článku 10 ods. 1 a 2 ZEÚ, z článku 17 ods. 2 ZEÚ v spojení s článkami 289 ZFEÚ a 293 ZFEÚ vyplýva, že Komisia má právomoc nielen predložiť legislatívny návrh, ale aj ho zmeniť a doplniť, či dokonca ho v prípade potreby stiahnuť, ak ešte Rada nerozhodla. Keďže táto právomoc Komisie stiahnuť návrh je neoddeliteľná od práva na iniciatívu, ktoré je tejto inštitúcii zverené, a je začlenená do výkonu tohto práva uvedenými ustanoveniami Zmluvy o FEÚ, v tejto veci nemôže ísť o porušenie tejto zásady. Túto argumentáciu treba preto zamietnuť ako nedôvodnú.
- 97 V druhom rade treba z hľadiska výhrad, ktoré predložili Rada a členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, skúmať, či bola pri stiahnutí, o ktorom rozhodla Komisia 8. mája 2013, dodržaná zásada lojálnej spolupráce, ktorú tiež uvádza článok 13 ods. 2 ZEÚ.
- 98 V tejto súvislosti treba vo všeobecnosti konštatovať, že Komisia stiahla návrh rámcového nariadenia až vtedy, keď sa ukázalo, že Rada a Parlament zamýšľajú zmeniť a doplniť tento návrh spôsobom, ktorý je v rozpore s jeho cieľmi.
- 99 Predovšetkým zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že Rada a Parlament najprv vyjadrili odlišné stanovisko k otázke rozhodovacieho postupu poskytovania MFP, ktorej sa týka článok 7 návrhu rámcového nariadenia. Vo „všeobecnom usmernení“ schválenom Výborom stálych predstaviteľov 15. decembra 2011 Rada v tejto súvislosti navrhla zachovanie riadneho legislatívneho postupu, zatiaľ čo v správe schválenej 24. mája 2012 Parlament uprednostňoval riešenie založené na použití delegovaných aktov.
- 100 Keďže neexistovala zhoda medzi spolunormotvorcami, pokiaľ ide o zachovanie riadneho legislatívneho postupu pri prijímaní každého rozhodnutia o poskytnutí MFP, nemožno Komisii vytýkať, že už v tom čase nepoukázala na možnosť stiahnuť návrh rámcového nariadenia.
- 101 Ako vyplýva z pracovného dokumentu predloženého v januári 2013, spomenutého v bode 21 tohto rozsudku, ktorý vypracovala Komisia vzhľadom na blížiacu sa trojstrannú stretnutie 30. januára 2013, zdá sa, že Komisia čelila spoločným obavám Parlamentu a Rady, že rozhodovaciemu postupu poskytovania MFP upravenému v článku 7 návrhu rámcového nariadenia chýba politická a demokratická kontrola, naopak chcela pracovať na priblížení jednotlivých stanovísk dotknutých inštitúcií.
- 102 Tento dokument totiž navrhoval kompromisné riešenie, ktoré v podstate spočívalo na kombinácii detailnej rámcovej právnej úpravy, aká bola uvedená v návrhu rámcového nariadenia, definujúcej podmienky – najmä politické – poskytovania MFP, mechanizmov neformálnej porady s Parlamentom a členskými štátmi o projektoch vykonávacích aktov Komisie týkajúcich sa poskytnutia MFP, použitia obmedzeného počtu delegovaných aktov, konkrétne štyroch, určených na zmeny alebo doplnenia určitých nepodstatných prvkov legislatívneho rámca, pokiaľ ide najmä o zoznam krajín oprávnených na MFP, a kritériá voľby finančného nástroja (grant alebo úver), selektívneho využitia komitológie, ako aj rôznych mechanizmov hodnotenia a správ Parlamentu a Rade.

- 103 Na rozdiel od tvrdení určitých členských štátov, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, Komisia zďaleka nevyučovala akúkoľvek diskusiu o postupe poskytovania MFP a snažila sa dospieť k rozhodnutiu, ktoré by zohľadňovalo obavy Parlamentu a Rady a zároveň zachovávalo ciele sledované návrhom rámcového nariadenia v oblasti MFP.
- 104 Hneď, ako počnúc štvrtým trojstranným stretnutím, ktoré sa konalo 30. januára 2013, vyšla najavo spoločná vôľa Parlamentu a Rady zachovať riadny legislatívny postup na účely prijímania každého rozhodnutia o poskytnutí MFP, Komisia poukázala – a potvrdzujú to dokumenty vložené do spisu –, na stretnutí pracovnej skupiny finančných poradcov Rady 26. februára 2013, ako aj na piatom trojstrannom stretnutí, ktoré sa konalo 27. februára 2013, na možnosť stiahnuť návrh rámcového nariadenia, a uviedla dôvody zamýšľaného stiahnutia návrhu. Rovnako postupovala na stretnutí pracovnej skupiny finančných poradcov Rady 9. apríla 2013, ako aj na šiestom trojstrannom stretnutí, ktoré sa konalo 25. apríla 2013. Z dokumentov týkajúcich sa trojstranného stretnutia konaného 27. februára 2013, ako aj z listu, ktorý 6. mája 2013 zaslal predseda Výboru stálych predstaviteľov podpredsedovi Komisie v nadväznosti na trojstranné stretnutie z 25. apríla 2013, vyplýva, že spolunormotvorcovia si jasne všimli tieto upozornenia Komisie.
- 105 Tvrdenie založené na oneskorenosti oznámenia Komisie o jej úmysle stiahnuť návrh rámcového nariadenia preto nie je dôvodné.
- 106 Ďalej za okolností pripomenutých v bode 104 tohto rozsudku a vzhľadom na to, že spis predložený Súdnemu dvoru neobsahuje podklady, z ktorých by vyplývalo, že Parlament a Rada mohli upustiť od úmyslu zmeniť a doplniť článok 7 návrhu rámcového nariadenia, nemožno považovať skutočnosť, že Komisia nevyužila možnosť požiadať o hlasovanie Rady o tomto návrhu upravenú v článku 3 ods. 2 a článku 11 ods. 1 rokovacieho poriadku Rady, ani skutočnosť, že k prijatiu napadnutého rozhodnutia došlo v ten istý deň, keď sa Parlament a Rada údajne chystali dať konečnú podobu svojej dohode o uvedenom návrhu, za porušenie zásady lojálnej spolupráce zo strany Komisie.
- 107 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že prijatie napadnutého rozhodnutia Komisiou neporušilo ani zásadu zverenia právomocí, ani zásadu inštitucionálnej rovnováhy, ani zásadu lojálnej spolupráce, upravené v článku 13 ods. 2 ZEÚ, ani zásadu demokracie zakotvenú v článku 10 ods. 1 a 2 ZEÚ. Komisia si ďalej v predmetnej veci splnila povinnosť odôvodnenia uloženú článkom 296 druhým odsekom ZFEÚ.
- 108 V dôsledku toho treba všetky tri žalobné dôvody uvedené Radou na podporu jej žaloby zamietnuť ako nedôvodné.
- 109 Z toho vyplýva, že žaloba sa musí zamietnuť.

O trovách

- 110 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazat' Radu na náhradu trov konania a Rada nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania. V súlade s článkom 140 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku, podľa ktorého členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania, treba rozhodnúť, že Česká republika, Spolková republika Nemecko, Španielske kráľovstvo, Francúzska republika, Talianska republika, Holandské kráľovstvo, Slovenská republika, Fínska republika, Švédske kráľovstvo, ako aj Spojené kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamietá.

2. Rada Európskej únie je povinná nahradiť trovy konania.
3. Česká republika, Spolková republika Nemecko, Španielske kráľovstvo, Francúzska republika, Talianska republika, Holandské kráľovstvo, Slovenská republika, Fínska republika, Švédske kráľovstvo, ako aj Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znášajú svoje vlastné trovy konania.

Podpisy